

Jubilejné Selene s búrkou

Stretnutie pri splne Mesiaca Selene napísalo svoju desaťročnú históriu. Jubilejný nočný pochod a posedenie s folkovými pesničkami v romantickom prostredí osady Hlboké opäť začínal nenáročnou pešou turistikou a založením stanového tábora. A po západe žeravého Slnka naháňaním sa za loptou a pri východe Mesiaca nočnou súťažou odvahy s peknými cenami. Namiesto fúkania sviečok na torte organizátori – kamaráti stromáci a folkáči z Partizánskeho pripravili kapustnicu a tou ponúkali nielen svojich, ale aj všetkých hostí, najmä turistov z Veľkého Klíža a Veľkých Uheriec. I keď meteorológovia ohlasovali na seleňácku noc oblačnosť a búrky, pešiakov odchádzajúcich okolo polnoci, či na klížsku stranu alebo do mesta, sprevádzal žiarivý Mesiac a padajúce hviezdy. Ďalšia skupina, vrátane rodičov s deťmi, ponocovala pri táboráku s pesničkami. Len čo sa uložili do spacákov, presne o 4. hodine rannej ich vyhnala spod hviezdnej oblohy do bezpečia poľovníckej chalupy paradná búrka. Najmladším a zároveň najodvážnejším seleňákom bol iba desaťmesačný Matej, ktorý prespal búrku v stane (pri náručí rodičov) i keď hromy lomcovali aj vyše storočnou chalupou. Matička príroda opäť dokazovala, kto je tu pánom. Búrkové dobrodružstvo, na ktoré mnohé deti len tak ľahko nezabudnú, však spôsobilo, že tradičné ranné divadlo východu Slnka nad Vtáčnikom znemožnili mraky. A keď ich bolo najviac treba – na horúce nedeľné poludnie, keď sa seleňáci vracali domov, nebolo po oblakoch ani chýru a slychu. Premočený les im však poskytol milosrdný tieň a „obdaroval“ ďalším zážitkom - poriadne rozbahneným lesným chodníkom...

Neoficiálne

Pri organizovaní každej akcie pod holým nebom, a vôbec, sú posledné tri dni neprespané. Stres vám zožiera vnútro, ťažké sny, že sa „niečo stane“, alebo sa nečakane zmení počasie... To všetko dá zabráť psychike, obzvlášť, keď každý s-rodian i členovia klubu - sa spolieha, že funguješ na sto percent...

Prvé šoky prichádzali postupne – Peťo odišiel do Košíc pomáhať synovi Peťovi na chalupu, Jarino sa sľúbil kamarátom – motorkárom, Vladko mal v ten večer koncert, ďalší muzikanti z Folkového klubu – Típe a Tibor Harceg vraj idú v nedeľu ráno do roboty (?), Ivan Boháček oznámil, že nepríde, lebo sa sľúbil kamarátovi... A tak pomaly ubúdalo ľudí a mne chuti vôbec niečo organizovať. Každý mal nejaké povinnosti, i keď každý vedel, že je to jubilejný ročník a že ako člen KST Kamarát a Folkového klubu, ktoré sú hlavnými organizátormi, by sa ho mal aj zúčastniť. A to ešte nehovorím, že by mal pomáhať pri organizácii. (Ďakujem všetkým, ktorí pomohli, ale aj tým členom našich klubov, ktorí aspoň prišli...)

Druhý, ale už poriadny šok som zažila, keď som v piatok, deň pred akciou, volala poľovníkovi Jánovi Ručekovi, od ktorého som si mala prevziať kľúče od poľovníckej chaty na Hlbokom. Vraj on o ničom nevie, aby som vraj zavolala v pondelok, kedy majú schôdzu a tam sa dohodnú... Môj argument – však mi to hlavný hospodár Benjamín Horváth sľúbil ešte pred mesiacom, vlastne už pred tromi mesiacmi - neobstál. Vraj Horváth už dávno nie je hospodárom... Tak prečo mi to sľúbil? Nakoniec som pána Ručeka uprosila a po kľúčoch som si bola až v sobotu ráno o 7. hodine...

Na Hlboké sme prišli ako prví s Vladkom, Mimou a s malým Matejom a malou Katkou.

Vladko mi všetko naložil, odviezol, vyložil. Medzi prvými prišla rodinka Bohušovcov z Oslian, Ala, Ďuri, Tipe so Zuzanou a dcérkou, Petrášovci s deťmi, Harcegovci s deťmi... A keď o 17. hodine dorazili pešiáci – Macka s Natáľkou, Emil, Tibor ml., Janka a Rihárovci, mohlo sa začať so stavaním stanov. Ja som sa skoro dve hodiny pokúšala rozpaľiť sporák, aby som mohla variť kapustnicu. Varila som aj s údeným mäsom aj vegetariánsku. Mala som mnoho ochotných pomocníčok, napriek tomu pec nehorela a nevarila rýchlejšie. Až keď zapadlo slnko a trochu sa ochladilo, vyniesli sme obrovský stôl z kuchyne a lavice na trávnu a na striedačku sme podávali kapustnicu. Tipe so Zuzkou odišli bez jedla už pred šiestou, vraj ráno ide do roboty a že nie je hladný. O šiestej odišiel aj Vladko koncertovať (a vrátil sa až po polnoci).

Ešte za svetla prišli Veľkouherčania s Evkou Haluškovou a Veľkoklížania s Irenkou a Marekom Bujnovcami, ich dcérou Katkou (Zuzka má bábätko, minulý rok tu bola s bruškom). Prišlo málo detí. Asi dvadsať. Napriek tomu sme nachystali asi 40 balíčkov do nočnej súťaže. Tibor Harceg a Petrášovci sa postarali o príjemnú hudobnú kulisu a ja som sa akosi zakecala s Veľkoklížancami, takže som tento rok naháňanie sa s deťmi za loptou do zotmenia nedirigovala. Hral sa symbolický futbal, vybíjaná i ragby.

Akonáhle vyšiel Mesiac na oblohu, deti si samé zapalovali fakle. Na veľkú lúku sme odchádzali súťažiť okolo 22. hodiny. Fakle sme mali na Selene po prvýkrát a fakt sa osvedčili. Aj fotografie do tmy sa robili omnoho lepšie, keď tam blikal plamienok...

Keď sme sa rozlúčili s pešiakmi odchádzajúcimi na tri strany, ostali sme len skalní a o pesničkovanie sa postaral mladý Tibor. Vladko prišiel unavený a nebolo mu do spevu. Asi o druhej hodine sme to zapichli všetci. Dovtedy svietil aj Mesiac, ale od polnoci bol v akomsi tieni. V diaľke sa blýskalo a hrmelo. Parádna hrmavica prišla presne o 4. hodine ráno. Spiacich vonku vyhnala dnu. Aj tých zo stanu. Všetky deti sa báli a zároveň boli vzrušené od dobrodružstva. Aj my, dospelí sme to prežívali. Na posteľ sa ukladali po dvoch, ostatní na studenú dlažbu „spoločenskej“ miestnosti vedľa kuchyne a stany ostali prázdne. Až na jeden – kde si vnúčik - desaťmesačný Matejko buvinkal svoj sladký sniček v blízkosti bezpečného náručia oboch rodičov Mimky a Vladka. A nezobudila ho ani dajaká búrka...

Ala